

Slovo Kristovo 2

Podle duchovní inspirace přijaté od Krista napsala
© Božena Cibulková, 1952 – 1972.

1

Odevzdejte mi to, co mi patří; dejte mi zpět srdce člověka. Pokud mi je dáte jen z malé části nebo z poloviny, mnoho se ve vás a na vašem životě nezmění. Dál zůstanete nedokonalými lidmi. I když ze Země odejdete, znovu budete souženi.

Jen dokonalé odevzdání lidství v mé ruce pro jeho přetvoření zajišťuje vstup tam, kde je blaho, protože tam působím a přebývám jako Otec a Matka s rodinou milovaných synů a dcer.

Čím jsem vám blíží, tím lépe si rozumíme, důvěřujeme si navzájem. Já vám, že budete brzy dokonalí, a vy mně, že vám pomohu stavět a budovat vnitřní život, krásnější než byl zlatý jeruzalémský chrám.

2

Přicházím k vám z několika stran, i odkud nečekáte vzácné hosty, kde je všední prostá strana života a mnoho práce k zachování těla, aby žilo, nezemdlelo bez chleba.

Chci vidět všechno lidské, kolik z toho bylo pro bolest a pro meškání duše, aby nemohla myslet na mne a věnovat se svému zušlechtění, žila jen pro holé nutnosti jako kuřátko pro hledání zrnka.

Chci vidět i boží věci, protože dost dlouhý čas dostal člověk k tomu, aby si je na Zemi vytvořil a sobě podal jako lék pro nemoci, jako sílu duše, vznešené myšlení.

Lidské nacházím na každém kroku mé cesty k vám a je mi jako množství trav všech údolí a strání. Což není u vás, lidé, místo pro vzácné květy a bohatě plodné stromy, víry v život Boží, tak nepodobný zemskému strádání?

3

Jak velká práce nastala mně i vám! Vždyť nadešel čas obnovení toho, co se ve vás porušilo a ztratilo svou krásu a svatost zlem poskvřeným životem. Vy beze mne nemůžete dosáhnout ztracené ani obnovit zničené, zlé přeměnit v dobré a svou vinu nahradit záslužným životem, nebo přeměnit smrt v nový život.

Kdybyste i neustále prosili Otce, aby vám pomohl a dal, co jste ztratili, přece On nic nečiní beze mne a vám beze mne nedá. Kdo nevěří v Syna, sám a beze mne hledá Boha, bude dlouho hledat pravou cestu, dlouho usilovat a zušlechtovat svou duši, aniž se dočká dobrých výsledků.

Ale ten, kdo uvěřil, že mne Otec učinil prostředníkem všeho přicházejícího k člověku od Boží Lásky a Moudrosti, že mi jej dal do rukou a řekl: hle, služebník Tvůj i syn Tvůj, pro něj a s ním spolupracuj a uveď jej znovu v ráj – kdo tomu uvěřil celým srdcem a mě k sobě volá: Pane můj a Otče můj, můj Učiteli i Bože – ten má pravou víru i naději a může se těšit na nový, krásný a pokojný život. Může i nyní žít pokojně, byť mnoho protivnosti, nepřátelství, tíže a námahy i různých bolestí naň doléhalo v jeho životě.

4

Vy jste moji a já jsem váš. Otec nás spojil navždy. Vy jste dáni mně a já vám. Proto mé Slovo pro vás je Slovo Boží a má Lásky je vám Láskou Boží. Co mluvím k vám já, je mluveno Otcem. On mi vás dal za syny, abych se o vás staral jako Otec i jako Pán váš i Bůh váš.

Vy věřte mně a já budu tím, čím jsem člověku: budu vám Otcem i Pánem, budu Bohem dobrým, který se vždy smilovává a nenechá bez pomoci toho, kdo v Něj uvěří a na Něj vloží starost i péči o své cesty, osudy, celý svůj život.

5

Jste-li vy moji a já váš, může být jinak mezi námi než je dětem s rodiči a jim s dětmi? Není možné jinak než milovat jeden druhého, působit si radost, dorozumívat se, navzájem myslet na sebe v dobrém a těšit se na ten den, kdy se sejdemě tváří v tvář v jednom domě u společného stolu.

Není-li tak dosud mezi námi, pak žel – ó, žel. Vy ani já nejsme spokojeni, neradujeme se ze života, protože není radosti tam, kde je velká vzdálenost mezi těmi, kteří patří k sobě, mají žít ve vzájemné lásce, ale je mezi nimi přehrada, pro niž k sobě nemohou.

6

Přehrada mezi mnou a vámi je nebetyčná jako hora, velká jako moře a k nepřehlédnutí pro poušť, po niž nelze putovat.

Kdo vytvořil tuto přehradu? Kdo nás takto rozdvojil a vzdálil od sebe, že nemůžeme jeden k druhému, že vy mne nevidíte, a proto těžko věříte, že já jsem váš Bůh i váš Otec?

Přehradou mezi námi je vaše porušenost, váš odklon od života lásky. Pokud budete trvat v porušení nešlechtným, tvrdým a hrubým myšlením i citem, bude mezi námi velká vzdálenost a vy mne nepoznáte a já nebudu moci k vám mluvit tak, abyste mne přímo slyšeli a přesvědčili se, že jsem, a poznali, čím vám jsem nyní i na věky

7

Ačkoli jste ode mne vzdáleni, já přece o vás vím, vás stále vidím, vždy slyším každé vaše slovo. Vy mne však nevidíte, neslyšíte můj hlas, nevnímáte srdcem jeho rady, poučení.

Těžko je vám i mně. Mně proto, že vás vidím v mnoha obtížích a přímém utrpení, nedokonalé, ba i hříšného myšlení a cítění. Slyším vaše slova, která jsou mi k žalosti, protože svědčí o srdci naplněném světem, jeho žádostmi a zájmy tak, že mu nezbyvá místa ani času pro myšlení a city duchovní, spojující člověka se mnou a s celým Božím světem i nebeským životem. Těžko je mi, že nejste takoví, jakými máte být, abyste poznali vyšší, krásnější život.

Vám pak je těžko proto, že nemáte u sebe Pána svého, Přítele a Otce, který by vám pomáhal, uváděl vás do pokoje a radosti, dával okoušet své Lásky.

8

Smutno tomu, kdo žije v osamění. Vy žijete v osamění i když kolem vás je hluchno a jste uprostřed světa plného lidí, jejich zmateného, těžkého života. Vaše srdce samo nemá v sobě radosti a je jakoby bez života. Ožívá jen tehdy, když na vás mluví lidé a vy promlouváte k nim. Jste-li v tichu, srdce vaše se neozývá, svým citem je ještě němé.

A přece vaše srdce je velký dům, v němž je možné přebývat a v něm prožít zvláštní, milý, tichý a krásný život. To však je možné jen tehdy, vstoupí-li do srdce víra ve mne a ono se vroucně přilne ke mně, neviditelnému a tajemně skrytému.

Tehdy se lidské srdce probudí k duchovnímu životu. Zrodí se v něm jiné myšlenky a city, ubírající se neznámou tajuplnou cestou za mnou do duchovního světa, do života, který je pro člověka na Zemi velkým tajemstvím, ale krásnou skutečností.

Tyto myšlenky na mne upřené začnou oživovat srdce a člověk ten poznává, že není ani v největší samotě sám. Poznává, že já jsem všude, a proto i tam, kde je člověk. Tímto vědomím se potěší a není v něm více osamění ani opuštěnosti, protože duchovním myšlením a citem se navždy se mnou spojil pro všechny cesty životem.

9

Srdce vaše – stánek můj. Není však jen mým stánkem, ale i vaším duchovním domem, který nelze porušit tělesnou rukou, spálit zemským ohněm, zaplavit potopou.

Vy ani nevíte, že takový dům máte v sobě. Upínáte svou pozornost jen na ty domy, kde bydlí vaše tělo. A přece je nutno se odvrátit od těchto nestálých zemských příbytků a hledat nový dům, v němž byste žili i když tělo pomine a Země zmizí.

Nemůžete se zcela odvrátit od zemského domu, pokud máte tělo. Přesto nesmíte pomíjet nejvyšší důležité věci vašeho budoucího života. On je spojen s vaším vnitřním příbytkem, který je vám dán. Je závislý na tom, jak brzy svůj vnitřní příbytek upravíte, zkrášlíte, aby v něm mohla přebývat láska. Kde je ona, jsem já.

10

Příbytek srdce zajisté nemá dveře ani okna, jaké má zemský dům. Příbytek srdce je zářivý, je ze světla. Je jako jemná barva, něžná vůně, krásný, harmonii dávající zvuk. Vaše ruce se nemohou světla dotknout, a přece věříte, že je, protože je vidíte. Je vám jasným dnem, sluncem ozářenou cestou.

Musíte však věřit i v ty věci, které nevidíte. Mne také nevidíte a věříte, že jsem. Věřte tedy, že jsou krásné věci, které lidské oko nevidí, lidské ucho neslyší, mysl nevnímá. Jen tak si porozumíme, protože já k vám mluvím a budu mluvit právě o těchto neviditelných věcech, o životě, jaký nemůžete vidět a neznáte ze zemské zkušenosti. Poznáte je, až vaše duše se stane duší svatou a vstoupí do duchovního Světla, do Světla mé Lásky.

11

Znovu vám pravím: Mějte víru, že jsem prostředník všeho, co Otec vám dává ve Svě Lásce a Moudrosti, v dobré Vůli pomáhat vám.

Na této víře postavíte všechno, co je třeba zbudovat ve vás i pro vás ve světě i v životě neviditelném, jaký vás učím znát, v něj věřit, na něj se připravovat a dávat mu přednost před každým jiným zájmem a jiným úkolem na Zemi.

Kdybyste neměli víru ve mne, bylo by marné vám mluvit o tom, že jste duchové z Boha, neboť se mnou jste živí a beze mne mrtví na věky. Já mám v rukou váš život. Já jsem vašeho života Budovatel i Obnovitel.

12

Mluvím o vašem srdci, protože ono je částí mne. Srdce je myšlení i cit. Srdce je vědomí života. Ne srdce v těle, ale srdce v duši je zřídlem života. A toto srdce je mým zájmem, k němu se nejvíce upínám, o něm mluvím a na ně ukazuji, protože v něm je můj i Otcův neviditelný duchovní dům.

Můj dům je cit lásky, je čisté myšlení plné dobrotivosti. Kdo má lásku a dobrotivě myslí, již v sobě zbudoval místo pro mé přebývání a tím i působení mé na Zemi.

Já jsem láskyplnost života. Vidíte-li člověka láskyplně žít a v plné dobrotivosti, pak si dobře prohlédněte jeho podobu, neboť skrývá podobu mou. Vnitřní podoba duše je nositelem mne a to v té míře, kterou se dává velká láska, soucit a milosrdenství.

13

Pravím-li, že máte v sobě skrytý duchovní příbytek, snažte se jej nalézt. Nenačnete jej, budete-li hledat pozemský tvar. Láska ani dobro jej nemají. To jsou city, vydávající jen světlo a krásu.

Hledejte tedy v sobě světlo a krásu, dobro a lásku a naleznete sami v sobě nový, krásný svět, o jakém sní ten, kdo je nešťastný a touží po radosti, pokoji a míru.

Kdo našel tento krásný vnitřní svět, našel věčnost života, jeho nehynoucí krásu.

14

V Dobru jsem živ, v Lásce jsem živ. Proto ten, kdo mne hledá, musí hledat tyto posvátné věci sám v sobě i u jiných. Tím se mi přiblíží a ke mně dojde pro spojení se mnou.

Bezpečné znamení, podle něhož se pozná pravý apoštol, vyznavač i učedník můj, je ono, které se vydává životem naplněným dobrem a láskou, obětavostí, ochotou k pomoci a ke každé službě.

Proto, hledající toho, kdo by o mně svědčil a učil lid, utvrzoval víru ve mne, dívejte se pozorně na jeho život a jím měřte jeho příslušnost ke mně, zda je vskutku pravým, nebo se jím pouze domnívá být, ač skutky jej vylučují z tohoto svatého úřadu.

15

Mnozí vyšli hlásat evangelium a učit lid. Ne všechny jsem však vyslal já. Mnozí se sami chopili té služby, aby je ctil svět a protože je lákala vysoká odměna, kterou odměňuji tyto vzácné služby.

Ne každý, kdo umí mluvit moudrá slova, je pravý, dobrý učitel. Moudrost je dobrým znamením, ale ne tím jediným, opravňujícím mluvit za mne.

Znamení pravé a nejvyšší je vždy jen velká, obětavá láska.

Kdo ji vydává každým činem, je pravý povoláný učitel lidu. Jeho moudrost přijměte jako cennou, danou ode mne.

16

Rozlišit věci dobré od méně dobrých, rozeznat pravdu od nepravdy, poznat, co je hřích a co je jen nevědomost lidu, je váš nejtěžší úkol. Abyste ho naplnili, všechno člověku uložené splnili, dosáhli poznání, měli lásku a byli mnou moudří, k tomu potřebujete pomoc.

Já chci vám tyto věci dát, vás vyučit a poučit, učinit vás platnými pomocníky na díle své obnovy i jiných, stejně nebo i více vnitřně porušených lidí. Je nejvyšší čas mnou vám dát a mé přijmout do mysli a do srdce. Konejte proto, co je naléhavé a vám mnou uložené, co je obtížné, avšak usnadněné mým Slovem a pomocí vzácnou a trvalou.

17

Pozorně mi naslouchejte, pozorně sledujte mé Slovo, které je vaším učitelem. Sami se nevyučíte, nepoznáte ani neporozumíte všemu, co nese život jako dobré i nedobré, prospěšné i škodlivé. Nevíte, proč tak je, neznáte míru nutnosti ani čas významného dění a trvání Země. Jste i sobě tajemstvím.

A přece musíte poznat sebe i všechno kolem vás nejen z poznatků zemské vědy, ale podle skrytých duchovních zákonů a řádů neznámých na Zemi. Jen tak můžete začít i velkou práci své obnovy, zdokonalení a vyvinutí vysokých stavů, protože určeno je člověku dál a dál rozvíjet sebe do podoby boholidské.

18

Mnoho výkladů má již svět o skrytém duchovním životě. Ne však každý výklad je dle pravdy, ne každé slovo duchovní moudrosti je přeneseno z mých úst do lidských. Je málo pravých výkladů a svět nezná pravdu. Ale přišel čas, aby věděl a znal hloubku sebe a vztahy života.

Proto přicházím ve Slovu Učitele, abych zjevil skryté, řekl Pravdu. Nebudu ji mluvit ke všem a všem zjevovat pravou Moudrost, kterou má člověk mít, aby rozuměl životu mému i svému. Kdo alespoň zčásti pochopí, má zajištěnou svou spásu, protože poznání je ke mně otevřená cesta.

Je-li cesta otevřena, je možný návrat k Otci, rychlý vstup k Jeho pravici. Jím vrcholí spasení, jehož dosažení je vaším cílem i smyslem vašeho pozemského strádání a mého konání slovem i činem pro vás i za vás.

19

Potřebujete mé Slovo jako chléb, sůl a každý pokrm. Jste věřící. To je však málo. Musíte být žijící ve mně a podle mne.

Víra zajisté je ze všeho první. Je základ. Bez ní bychom takto přímo spolu nemluvili, na sebe nemysleli. Já myslím na každého člověka, ale na toho, kdo ve mne nevěří, myslím jako bych nemyslel. Má myšlenka na takového člověka není činná, je vyčkávající. Ona bere jen na vědomí: ten člověk je. Ale od tohoto základního vědomí o člověku je u mne celá stupnice myšlení na něho.

Kdybyste ve mne nevěřili, nemysleli byste na mne. Já bych na vás myslel jako se myslí na mrtvé, kteří kdysi byli, ale už nejsou; odešli do jiných míst a není po nich památky.

20

Víra oživuje člověka přede mnou. Od chvíle, kdy on ve mne věří, má mysl rozproudí tisíce myšlenek na toho, kdo uvěřil a myslí na mne. Od té chvíle začnu žít pro onoho člověka, spěchat mu vstříc a jemu být nablízku v jeho ještě nesnadné cestě.

Co dělá otec a matka, žijí-li pro své dítě? Snaží se mu život zpříjemnit, usnadnit, ulehčit, pomoci mu ve všem. Tak i já tomu, kdo ve mne uvěřil.

21

Když člověk uvěří, ale neupraví svůj život podle poznání své víry a žije jakoby neznal mé příkazy o soužití v lásce, vstupuje v provinění. Vírou je povinen svůj život upravit tak, aby se podobal mému.

Jak oživuje člověk přede mnou svou víru, tak se má probudit a být živý sám v sobě. Toto vnitřní oživení probouzí v duši činnost. Činností duše je vydávání myšlenek, zesílení, prohloubení a zušlechtění citů.

City a myšlenky nejsou jen výsledkem víry. I nevěřící myslí a cítí, avšak jen tím, čím žije jeho tělo, čím se zabývá svět, o čem mluví jemu blízká společnost lidí dobrých i nedobrych, veselých či zarmoucených.

Mluvím-li já o činnosti duše, mám na mysli vyšší činnost, plynoucí jedině z víry spojující člověka se mnou a s celým duchovním životem v nesmrtnosti.

22

Věří-li člověk ve mne, věří i v to, že jsem dobrý, jak o tom svědčí mé skutky, známé na Zemi. Věří-li v dobro, myslí na mne a myslí tím současně na dobro a lásku, protože jsou ve mně. Jakmile začne třeba i nevědomě myslet na dobro a lásku, pak do něho vložená jejich skrytá seménka začnou ožívat, klíčit, růst a dávat duši první záblesky světla.

Když duše září, je zjevné, že v ní začal pravý život, pravá činnost, z níž vychází láska a dobrotivost myšlení, slova i činu. Touto činností se spojí se mnou a stane se světlem místa, v němž žije. Pak naplní své poslání na Zemi a je vzata do Světla mého, které svítí všem, i nejjasnějším sluncím vesmíru.

23

Jsou věřící, kteří na mne nemyslí, nebo jen tak maličko, že to nepřinese duši oživení trvalé, pokračující, přinášející kýženou změnu života. Nad těmito věřícími se nejvíce rmoutím. Nejsou ani oddaní, ani věrní, nejsou nepřátelé, ale nejsou také přátelé. Nejsou tak platní a užiteční sobě ani jiným, jak by měli být, majíce k tomu předpoklad svou vírou ve mne.

Takoví zajisté nejsou dychtiví poznávat mne i sebe, znát pravdu o tom, co je zjevné i skryté v jejich životě i jejich vlastní duši. Jestliže nedychtí a netouží, nepoznají, nedozví se, co je jim opravdu k pokoji, k užitku, co duši dodává krásu i cenu. Velmi se pak opožďují na své cestě ke mně i k Otci a sami oddalují můj příchod k nim, vyjmutí jich z utrpení života a smrtelnosti těla.

24

Všichni věřící ve mne potřebují hlubší znalost věcí, vysvětlení pravdy. Dostanou je však jen ti, kteří svou vírou žijí. Takoví zajisté mají základní, avšak nejvyšší moudré poznání, co je třeba činit, jak myslet, jaké vztahy ke mně vytvořit, a také to, že přestupovat Boží zákony je hřích a ten je zlo. Zlo vyvolává soud a soud určuje trest a pokání za ně. Mají-li toto poznání, pak ví, že je třeba hříchu se varovat. Oni však přes toto poznání se ho nejen nevarují, ale ještě jej rozšiřují a prohlubují.

Jen málo je těch, kteří dovedou ze svého poznání vyvodit důsledky a upravit svůj život tak, aby nebyli hříšní. A protože jsou hříšní, jsou neustále souženi a svět je plný bojů i nečekaných katastrof.

25

Ten, kdo se snaží upravit svůj život podle přikázání, si zaslouží mou pozornost, mou přízeň i vyučení, aby se zdokonalil a dosáhl stavu, jaký je na člověku požadován pro vstup do života jemnějšího, krásnějšího a vyššího.

Kdo se nesnaží polepšit, zušlechtit a je bez víry, mojí přízeň si vůbec nezaslouží. Ne-ní-li v ní, nedostane se mu vyučení Boží Moudrostí a tím poznání skrytého zákona života mého i svého.

Z mé přízně vychází milost osvětlení ducha, bez něhož není postup v duchovním životě. Jak může člověk žít dokonale a svatě, nemá-li pro to směrnice, neví, co je na něm žádáno, co má konat, aby dosáhl svatosti duše a ona v tomto stavu mne viděla i slyšela a neměla tak nikdy pochybnosti, že jsem, že jsem vtělená Láska zachraňující svět, a proto i jej, trosečníka v rozbouřeném moři.

26

Má přízeň k člověku je vždy vázána na jeho vnitřní stav a na to, jak mnoho člověk sám usiluje, snaží se a touží po sblížení se mnou. Nemohu dávat tomu, kdo o dary nestojí, po nich nevolá a neuvědomuje si, co mu dají pro život přítomný i budoucí.

Má-li srdce studené, neoživené, uzavřené – jak do něho může ode mne vstoupit teplo, světlo a proudy duchovních citů? Takový člověk zajisté na mne mnoho nemyslí, a myslí-li, tedy jen povrchně a bez vnitřního hnutí srdce.

Kdo nemyslí, je lhostejný. V tomto lhostejném by marně probouzel zájem a nadšení ten, kdo by mu předložil knihu mých slov pro jeho poučení i posvěcení. Jeho nezájem však je jeho vlastním soudem nad sebou s odsudkem návratu do poslední řady zástupu jdoucího do Nebeského Království.

27

Ke komu mluvím a komu pravím: Učte se duchovní moudrosti, abyste mohli s ní a podle ní žít, otevřete mi své srdce láskou, já chci s vámi na Zemi být. – ?

Jen k těm mluvím Slova Moudrosti a dávám Pravdu, kteří moudrost hledají, chtějíce být vyučeni Duchem ve všech věcech života, aby mohli rychle kráčet cestou napravení a obnovení člověka, cestou synů vzkříšených.

Lhostejní a vlažní nehledají tyto cesty. Volám k těm, kteří mají v srdci lásku a jí jako kouzelným klíčem mne pro sebe a sebe pro mne otvírají.

28

Tělesné srdce má každý, kdo je živ v těle na Zemi, avšak srdce duše, které já mám na mysli, nemá každý člověk na Zemi. Srdce duše je střed duchovního života a jeho zdroj. Zdroj duchovního života je Světlo. Světlo je znak Lásky a Láska je obraz Života. Kde je Světlo, je Život. Kde je Život, je i Láska.

Vy však znáte život, v němž není lásky, a přece si myslíte, že to život je.

Pravím:

Bez lásky není pravý život. Bez lásky je život v nebezpečí zahynutí, zničení a smrti. Bez lásky se život dlouho neudrží. Udrží-li se přece, pak je to život těžký, neradostný, pouhá napodobenina pravého, malý úlomek kříšťálu rozbité nejvzácnější nádoby.

29

Láska je život a život je láska. Je živ ten, kdo nemá lásku? On žije, ale jakoby nežil, protože kdo nešíří lásku a její světlo, je neužitečný, neplatný. vylučuje se sám ze života, začne živořit a hyne. Jeho duchovní srdce, zdroj života, přestane zářit a v duši pohasíná vnitřní život. Takový člověk se stává lhostejným, vlažným, ochabuje v myšlenkové činnosti.

Ochabne-li v ní, přestává jeho tvořivá duchovní práce, zájem o ni, a duše upadá do stavu snového vědomí, neschopného vnímat dojmy z vyššího života. Tento stav je duši nebezpečný, je porušením jejího složení.

Porušené duše nevydávají lásku. Nesou obtíže těm, kdo s nimi žijí, jsou-li tito na vyšším stupni ve světle lásky a musí se dotýkat temnoty, kterou porušená duše má v sobě a šíří ji na okolí jako těžce nemocný ovzduší utrpení.

30

Kdo upadl do stavu duševní otupělosti a lhostejnosti, tomu přestalo bít duchovní srdce, přestalo vydávat i duši dodávat proudy světla, z nichž ona čerpá sílu k veškeré činnosti.

Proto nemohu volat na takové duše: Otevřete srdce, jdu k vám. Nejdříve by ony musely toto srdce v sobě oživit, abych já viděl, že je v nich živé a tak schopné přijmout do sebe srdce mé a naplnit se jeho Světlem do té míry, že se stane samo zdrojem silné záře a může ji vydávat těm, kteří ještě světlo nemají a bez něho nemohou trvale žít, tím méně se nazývat člověkem.

31

Těžko se oživuje to, co je jednou ve zkáze. Těžko se obnovuje v srdci pohaslé světlo. Jen dlouhé, vytrvalé úsilí o oživení, ozáření nitra duše, znovu přivede k činnosti duchovní srdce, že ono vydává jasné světlo na všechny strany. Dlouhý čas porušená duše tápe a hledá světlo, jeho zdroj.

Zdrojem Světla jsem já. Duše hledající světlo hledá mne. Nalézt mne je těžké pro porušeného člověka, a přece je to jeho jediná záchrana. On musí hledat, nechce-li zahynout. Dlouho však duše hledá, než mne nalezne a znovu se naplní světlem, pozná pravou lásku, ji opět přijímá i vydává.

Není proto snadné člověku otevřít mi srdce. Jen srdce silné, živé a naplněné city a myšlenkami na mne je schopno mne chápat a přijímat v sebe. Slabé srdce nemá dosud dostatek čistých citů, a proto se ke mně chová mdle, málo ze mne přijímá pro vývin dokonale lásky.

32

Člověk slabé nebo lhostejné víry nemůže s nadšením usilovat o to, abych se já k němu přiblížil, aby on mne pochopil a podle mne si upravil a zaměřil svůj život. Odkud by bral nadšení, odkud touhu dosahovat spojení se mnou, mne i vidět, mne slyšet? Je zaujat světem, tělesný život jej plně zaměstnává.

Kdo je zaujat světem, nemůže se plně o mne zajímat. Všechno Boží je velké, neob-sáhlé, nekonečné, vyžaduje celou pozornost člověka, nejen neopatrné úlomky z ní. Kdo ji nemá, zůstane dlouho vnitřně zanedbán, bez moudrosti a poznání svých chyb i bez síly k jejich odstranění.

S chybami nelze jít mou cestou, nelze k Otci. V zajetí hmoty a všeho zlého žije chybující dál i když tělo odloží, Země zmizí a svět za hrobem zjeví své složité a ještě neutěšené věci.

33

Kdo chce poznat věci skryté, působící na vnější i vnitřní život člověka určující jeho osudy, kdo touží vymanit se z nevědomosti a dosáhnout vyšších stavů, ten se ke mně obrátí celým srdcem. Bude pozorně naslouchat mým slovům, hledat nové a hlubší poznání mne, aby dobře věděl, co žádám na člověku za myšlenky, slova, činy i duchovní práci a úkol na Zemi, jemuž je třeba se zasvětit a tak se mnou navázat krásnou spolupráci pro spásu svou a pak všech.

34

Mnozí z mých vyznavačů se oblékli do víry ve mne. Myslí, že tím zabezpečí místo po mé pravici. Ukryli se pod plášť víry, abych já byl tímto pěkným šatem uspokojený a nehleděl jim do srdce.

Bláhoví. Zač mne mají? Za toho, který se dá oklamat pozlátkem v domněni, že má v rukou pravé zlato? Za toho, který se zhlíží ve vnější nádheře, klaní se zloději i vrahu, má-li bohatství a světskou čest, úřad a moc?

35

Mé oči vidí až k samým zdrojům, ke kořenům života. I nejvyšší zbožné chování, sebevětší klanění, velmi hlučné projevy víry, její obhajoba silnými slovy, návštěvy chrámů, prozpěvování žalmů, svaté zpěvy i obřadné oslavování památných dní, v nichž Otec projevil svou milost lidu, neodvrátí mé oči od vnitřního stavu těch, kteří toto všechno konají: od srdce, v němž sídlí pravý člověk v pravé podobě.

Jestliže srdce nezáří – ústa se marně modlí a prozpěvují. Marně člověk staví mi svou víru před oči, abych jej posoudil podle ní a nikoli podle jeho skutků a celého projevu v životě lidském. Nad srdcem a v jeho srdci mám svůj stálý soud.

36

Má měřítko jsou jiná než měřítko lidí. Člověk se dá oklamat vnějším projevem a soudí podle něj. Já se dívám vždy do nitra, co prožívá srdce při modlitbě a každém projevu zbožnosti, jaké myšlenky se v něm zrcadlí.

V srdci žije víra. Komu víra nežije v srdci, u koho je v ústech nebo jen v rozumu, ten projevuje nepravou zbožnost. Klame lidi. Ale přede mnou nelze nic zastřít zbožností nepravou. Kdyby měl pravou zbožnost vycházející ze srdce, měl by v srdci lásku, jeho srdce by zářilo. Nemluvil by to, co necítí, ale projevoval, čím v nitru překypuje.

Když srdce překypuje jemnými city, pak i všechna slova jsou jemná, myšlení čisté a skutky dobré. Není-li čistých, jemných citů, ani lásky ke mně, a přece o ní ústa mluví, o ní zpívají – neklame takový člověk mne i všechny kolem sebe? Jako takový má vinu, kterou i má Láska k člověku těžko promíjí.

37

Lež a klam jsou těžká provinění. Mnozí moji vyznavači se jich dopouštějí aniž si uvědomují, že činí zlo a sobě velmi škodí. Kdybych jim řekl: vy klamete mne i své bližní – jistě by se divili, čím klamou mne i své bližní.

Netuší, jak hřích je zálučný a přechasto zavínut do nevinných, na pohled nezávadných slov či skutků. Nevědí, jak velkým proviněním je mne vzývat, modlit se k Otci a v srdci být tvrdý a sobecký, nemilovat, neusilovat o život vpravdě boží, čistý, bezúhonný, plný šlechetnosti, Bohu se klanět a nectít Jeho zákony, je nedodržovat, jimi se neřídít v každém hnutí myšlenky i citu.

Proto ten, kdo víru a její zbožnost neprožívá v srdci, ale dělá jakoby ji prožíval, velice hřeší svým klamem a sám sobě určuje osud bezbožníka, neboť takovému dar víry za čas odnímám a on dlouho žije v trestu, nesoucím bloudění bez pevného cíle a jistoty.

38

Projevuje-li vlažný a chladný vyznavač chabou zbožnost, je upřímný. Hůře je, když předstírá velkou zbožnost a staví ji na odiv. Je neupřímný, klame mne.

Mohu já být nakloněn tomu, kdo mne klame? Váží si lidé lháře? Oni si jich nejen neváží, ale oni se jim vyhýbají, od nich se s pohrdáním odvracejí. Na mně by pak žádali, abych jim byl nakloněn, zahrnoval je svou přízní i pomocí a volal je ke své pravici? Kdybych tak činil, nerozvracel bych Boží řád?

Nuže, řekněte sami – jak se k nim mám zachovat?

39

Věc víry je příliš vážná, příliš důležitá pro člověka. Všechno, co s ní souvisí, je ještě důležitější, neboť s vírou je spojena spása člověka. Spása člověka je jeho budoucí život s prací a úkoly, cestami a osudy. Zajisté jsou to věci nejpotřebnější, které má člověk mít neustále na mysli.

Lidé na Zemi se velmi rádi zabezpečují, jedná-li se o věci hmotné. Ve věcech duchovního života jsou liknaví, málo starostliví. Nestarají se, jaká bude jejich další cesta a celá budoucnost, až odloží tělo. U těch, kteří nevěří, je to přirozené. U věřících je to hříšné, ba přímo nebezpečné, neboť víra ukládá člověku mnohé povinnosti. Když je zcela zanedbá, je možné jej omluvit?

40

Kdo nemá víru, má omluvu, že nevěřil, a proto nepečoval, nemyslel na věci ducha a jeho budoucí život. Ale kdo má víru – na co se vymluví přede mnou? On se nikdy nevymluví!

On se ani neomlouvá, protože si povětšinou myslí, že omluvy není třeba, že plnil předepsané úkony zbožnosti ukládané církví, k níž přísluší.

Je udivený, když přijde ke mně pro posouzení, že mu řeknu:

Příteli, nač jsi žil a proč? Proto, abys uspokojil lidi, svět, nebo mne? Aby ses cítil zbožným věřícím a tak byl spokojen sám se sebou a jiní lidé s tebou? Myslel jsi na to, jak budu spokojen s tvým myšlením, řečí i jednáním? Mohu schválit tvůj život a říci: žil jsi podle mne, a proto žij nyní vedle mne – vždy mladý, zdravý, krásný láskou, šťastný mnou...?

41

Neuznávám zbožnost lidí nevyvěrající ze srdce. Nepočítám ji k dobru. A nejen to, ale dám ji na váhy Otcovy spravedlnosti. On pak jako já si protiví neupřímnost, lež a klam, nad nimi se velice rmoutí, a člověka, který je činí, nepozve ke své pravici.

Nepošle jej však ani ke své levici jako odsouzeného, ale pošle jej znovu tam, kde špatně žil, napravovat chyby, učit se upřímnosti a lásce k Bohu i k lidem, zbožnosti vycházející ze srdce, které si mne vroucně zamilovalo, mne hledá, ke mně volá slovy touhy a lásky, protože je opravdu v sobě nosí a v sobě trvale má. Jsou naplněním jeho života, který je již čistý, bez hrubých provinění.

Takový život má projevít, kdo má víru, jinak ona není zásluhou, ale zatížením vinou, že ji zlehčil v očích všech, kteří vidí jeho nedokonalý život křesťana.

42

Buďte ke mně upřímní. Neříkejte ústy, co není v srdci, co plyne duší jako mělká voda beze stop. Víra je svatá věc, je nutně s ní svatě zacházet a pečlivě dbát, aby život byl žit podle ní. Kdo nebude podle ní žít, nemá jistoty spasení, nemá ani naděje, že ho dosáhne.

Vnější zbožnost nenaplní život svatostí, ani životu nedodá, co on potřebuje, aby byl obnoven, znovuzrozen, zařazen do životů spojených s mým. Jen ten život, který bude spojen s mým, bude životem nehynoucím, neumírajícím s tělem.

S jakým životem se spojí můj život? Jen s takovým, který bude svatý. Svatý je ten, v němž víra je naplněna skutky, zbožnost je srdcem žitá, a proto upřímně projevená, a to, co ústa mluví slovy úcty ke mně, je stvrzeno životem zobrazujícím Dobro a Lásku i Moudrost mou.

43

Vírou je možné dosáhnout svatosti. Nelze ji však mít za krásnou myšlenku dávající životu smysl, aby se žilo lehčeji, radostněji. Víra dává smysl životu, že se rázem stane velmi významným. Komu však víra naplňuje život svatostí? Kolik je mimo ni věcí, které člověka zaujmou, pro něž se namáhá a jim věnuje všechny čas?

Zajisté vím, že je třeba si všímat i věcí světa, aby se v něm mohlo žít, zachovat tělo. Ale nade všechno je nutné věnovat pozornost tomu, aby se duše připravila pro duchovní život, jej dosáhla a zůstala v něm trvale.

Aby splnila toto určené a žádané, musí se naplnit láskou. Láska je ovocem víry, je jejím naplněním. Kdo má víru naplněnou láskou, stává se svatým člověkem. kdo víru nenaplní láskou, má víru nedokonalou, neupřímnou.

Taková víra je jako víra žádná. Jen dokonalá víra dá jistotu spasení, že člověk v ní žijící bude mnou a ve mně navracen Otcí jako jeho syn. Nedokonalá víra nejenže spasení nedá, ale ona z něho člověka vyřazuje pro nedokonalé plnění příkazů lásky, které jsem tlumočil všemu lidu a jasně jej před jejich nedodržením varoval.

44

Doufají-li ve mne moji vyznavači, dobře činí. Avšak doufat, že pro mne je všechno dobré, že se spokojím s drobtý z jejich času i s drobtý jejich myšlení a cítění, že zavírám oči nad jejich nedokonalostí a že je vítám s otevřenou náručí, dává jim rozehřešení i odpuštění hříchů za to, že ve mně věřili, chodili do chrámů a společně se modlili, není doufání správné ani dokonalé.

Takto doufat není doufáním. Je to lehkovážnost, zpozdilost, svědčící o tom, jak málo mne takoví vyznavači znají a že jsou nedostatečně poučeni a duchovně vyučeni. Nemají moudrost a poznání správných činů, jaké já požaduji na těch, kteří se hlásí ke mně a říkají: věřím v Tebe.

45

Znovu a znovu opakuji: Svatý život žádám od těch, kteří věří ve mne, život bezúhonný, příkladný, jaký má žít člověk. Nespokojím se s vlažnou vírou, nespokojím se s životem stojícím na hranici mezi dobrem a zlem, kymáceje se jednou na tu, podruhé na jinou stranu. Žádám celého člověka.

Kdo se mi neodevzdá celý, jakoby nebyl ani můj vyznavač. Nedá-li se mi cele, komu dává onu část, kterou mi nedává? Světu ji dává. Dává-li ji světu, on po něm žádá, aby mu sloužil a jej zveleboval. Nemůže pak zvelebovat dva světy. Na to nemá dost sil; buď

svět hmotný, nebo svět duše. Dává-li každému kousek, nepřispívá tu ani tam. Je stále rozháraný a ve starostech tísnících a zatěžujících život, že neví kudy kam. Často mě pak obviňuje a říká: Pane, proč mi dáváš tak těžký život?

Odpovídám: Já ti nedávám takový život, ale ty sám sloužíš dvěma pánům a tím si život ztěžuješ. Kdybys sloužil jen mně, byl by ve tvém srdci mír, konal bys skutky lásky a ty by ti přinášely již na Zemi oblažení, jistotu o mně a tvé spáse.

46

Ti, kdo jen světu slouží, slouží zajisté platně a účinně, takže je z toho užitek pro tělesný život. Alespoň něco vyzískají, i když to nemá takovou hodnotu jako práce pro život duchovní, protože Země pomine, ale duchovní život bude i bez ní. Proto práce pro onen další život je nejcennější.

Jak pro něj pracuje ten, kdo pro něj pracovat má, komu je tato práce zvlášť vyhrazena, určena? Jak pro něj pracuje člověk věřící ve mne, spojující se s mým jménem?

Jemu je vyhrazena, přímo určena duchovní služba. On má vést i jiné k tomu, aby pracovali a žili nejen pro tělo a svět, ale aby si oblíbili i práci pro život duchovní, ve kterém jednou budou žít. Jak má plnit svůj úkol a jiné o duchovním životě poučovat, když sám o něj dostatečně nepečuje, o něj málo dbá, jej zanedbává nebo práci pro něj koná neumele, nedostatečně a chabě?

Nekoná-li dobře úkoly a uložené práce, jaká odměna jej čeká? Poloviční, nebo také žádná. Někdy pak i kárání a tresty – podle výše jeho nedbalosti.

47

Nejvíce je těch, kteří stojí mezi mnou a světem a nemohou se rozhodnout, pro koho žít, komu sloužit, s kým se spojovat. Chtějí mne i chtějí svět. Nejraději by dali do srdce obojí, aby si zabezpečili obě místa: na Zemi i u mne po smrti těla. Od světa se odloučit nechťejí, ale protože se bojí posmrtného soudu, nechťejí zcela ustoupit ode mne. Tak žijí jednou tomu, podruhé onomu.

Protože světu plně neslouží, on jim nedává plnou odměnu v blahobytu a cti. Já jim však nedám odměny víc, než si zaslouží. Jsou potom duchovně chudí. Takoví nemohou ani světu platně sloužit tvořivou prací. Ač touží mít mnoho, mají pak málo od obou stran. Není takové jednání pošetilé?

48

Pošetilstvo je bláhovost člověka. Z čeho vyplývá? Z toho, že člověk je dosud neuvědomělý, že neví, jak já naléhám, žádám, prikazuji, aby ten, kdo si říká věřící, žil čistě a svatě. Kdyby věděl, jak má jednat a žít, snažil by se o to a vyvaroval se chyb.

Mnozí věřící však vědí, jak mají jednat, a přece nejednají dobře a správně, jak je žádám. To však již není bláhovost, ale velký hřích, vědomá nedbalost zákona a řádu, který je dán proto, aby lidský život byl nejen krásný, ale aby z něho plynul užitek pro život i jiných tvorů a oni byli pozvedáni na vyšší stupeň života.

Lidský život, který nedbá přikázání lásky, není k užítku, ale ke škodě, vyvolává nesoulad a obtíže a tím ztěžuje jiným tvorům cestu i život a špatným příkladem je uvádí v pokušení následovat jeho nesprávný život. Je tedy člověk za svůj život dvojnásob odpovědný.

49

Ti, kteří vědomě ruší řád života, škodí sobě i jiným. Kdo však vědomě ruší řád života, ten je mi již zjevným nepřítelem, stojí přímo proti mně. Je-li člověk nevěřící ve mne, má omluvu, neboť je odtržen ode mne a není počítán mezi mé přátele.

Jestliže však duchovní člověk, znalý duchovních zákonů, se postaví svým jednáním proti mně do řad nepřátel, co si o něm mám myslet? Mohu jej zvat přítelem? Mám jej nazvat nepřítelem? Jak by se podivil, kdybych mu řekl: jsi můj nepřítel. Jak by se ohrazoval proti tomuto názvu, jak by poukazoval na svou víru ve mne, příslušnost ke sboru křesťanů!

Já mu řeknu: Svědectví o přátelství či nepřítelství ke mně vydává život člověka. Tvůj život vydal svědectví. Tvé skutky i všechno myšlení a cítění tvé nebylo naplněno láskou a dobrotou. Naopak, bylo v něm mnoho nešlechtnosti. Kdo je naplněn nešlechtností místo láskou, byť i ve mne věřil, je mi cizí, je mi nepřítelem, neboť činí skutky, proti nimž jsem vyšel bojovat, přemáhat je a přeměňovat. S takovým bojuji a ne mu pomáhám.

Kdybych mu pomáhal, on by mé síly využíval pro posílení zlých citů i myšlení a tím by můj těžký boj prodloužil a ne jej ukrátil, jak je úkolem těch, kteří ve mne věří.

50

Řád života, který byl Otcem na počátku dán, je milovat jeden druhého.

Každý člověk, který nemiluje, ruší tento řád, nejvyšší svatý zákon. Jakmile jej ruší, přestává být se mnou v jednotě. Odtrhne se nejen ode mne, ale i od všech svých bratrů. Když je odtržen ode mne, kterak má přijímat životodárnou sílu Lásky? Láskou pohrdl, ze srdce ji vypudil, a proto mu ona přestane dávat své síly.

Řekl jsem, že Láska je Světlo a Světlo je základ života. Není-li Lásky, není Světla. Není-li Světla, kdo dodá životu potřebné síly jej udržující a rozvíjející?

Proto ten, kdo lásky nemá, zvolna hyne. Jeho život je jen živoření. To je následek porušení Božího Zákona. Je-li mnoho takových, kteří ruší tento řád vzájemné lásky, jaký z toho plyne život? Čím více těch, kteří nemilují, tím více těžkostí a tísní života všech tvorů.

51

Snahou každého člověka má být, aby ubývalo těch, kteří nemilují, aby jich bylo co nejméně. Čím méně jich bude, tím rychleji se přemění lidský život v život pokojný a radostný. Lidé však tuto nejdůležitější práci opomíjejí a o ni se nestarají. Ale nejenže se nestarají, nesnaží, ale dělají pravý opak. Oni rozšiřují počet rušitelů zákona lásky.

Činí-li tak nevěřící ve mne, jaký div? Činí-li tak věřící ve mne, lásku nerozšiřují, o ni se nestarají, na ni nemyslí a tak zanedbávají svou povinnost milovat všechny vždy a všude, a naopak vyvolávají půtky a neshody, pak nemohu prominout tak hrubé a těžké, lehkovážné i neodpovědné jednání. Nemohu to prominout, vždyť kam by došel svět, kam by došli lidé, když ani ti, jimž jsem výslovně přikázal milovat, příkaz neplní, jej stále pod různými záminkami obcházejí i zlehčují?

52

Přestupování zákona lásky velmi kárám. Co je platné však kárat slovem, když slovo se slyší a brzy zapomene? Je potřeba silnější pokárání, které by se silně dotklo člověka, jej vzpamatovalo, připomenulo mu, co je jeho svatou povinností.

Proto ten, kdo lásku nevydává, o lásku nedbá, musí okoušet ovoce takového života. Musí jít na místa kárná, kde pozná život bez lásky. V těžkostech života bez lásky začne po ní toužit a hledat ji celým srdcem.

Žel však, nalézt lásku není snadné. Beze mne se marně hledá. Já pak lásku pomohu hledat jen tomu, kdo si uvědomil, kde se nachází pravá Láska. Uvědomí-li si, kde je její zdroj, začne se obracet ke mně srdcem. Když se jeho srdce ke mně obrátí, já mu pomohu nalézt pravou Lásku. Já však mu ji pomohu nejen nalézt, já jeho srdce láskou vrchovatě naplním.

53

Když ke mně srdce volá, volá ke mně cit. Cit je již světlo v duši. Proto poznám dobře, kdo ke mně volá v člověku a z člověka.

Je-li duše zastřená a temná, zda její volání ke mně ji rozzáří? Volá-li jen ústy, pak se v duši samé nic nepohne, nic nerozzáří. Jestliže mě volá cit, duší se rozleje velké světlo. Je to volání a modlitba, která dává duši silnou záři světla, je pravá, krásná a tím účinná. Takovou slyším, vzhůru k sobě zvedám, dám jí žádané.

Raduji se, že člověk ten se stává mým přítelem a je na cestě ke mně, k dobru a láskyplnosti, které ho pojí se mnou a dají mu po mém boku krásný, šťastný život v říši vesmírné.

54

Miluji světlo. Světlo je můj život. Spěchám tam, kde je světlo. Světlo mne přitahuje, volá. Nikdy neváhám jít tam, kde je světlo. Kde je světlo? Světlo je tam, kde je láska. Proto já, vidím-li v duši člověka světlo, vím, že se v ní probudila, ožila, jedná a činí láska.

To je chvíle vzácná a slavná – vzkříšení z mrtvých. To je okamžik, jímž počíná sjednocení s velkou rodinou láskyplných bratrů, jímž jsem Otcem i důvěrným přítelem, s nimiž mám jednu Vůli pracovat a milovat, vytvářet život k radosti a věčné kráse.

55

Nedivte se, že stále mluvím o srdci; vždyť srdce je pro mne místem světla. Tam, kde je světlo, tam je můj příbytek. Tam vstupuji, tam pracuji pro blaho člověka.

Chcete-li, abych takto přišel k vám, připravujte mi místo u sebe. Víte-li, že mým příbytkem je světlo, pak v sobě světlo vzbud'te. Já do tohoto světla vstoupím a budu s vámi žít na všech místech, kde jste a kam přijdete, abyste tam žili, pracovali, vydávali a rozšiřovali život pokojný a svatý.

Vězte, že on je jedním proudem Světla, z něhož i v němž žije bezpočet tvorů. Já Světlem všechny živím a sytím.

Proto vy, dáte-li mi možnost vstupu do srdce, stanete se ve mně a se mnou spoluživiteli těch, kdo jsou syceni Světlem.

56

Ptáte se, jak máte v sobě probudit světlo a mně tak připravit stánek k přebývání?

Pravím vám: Milujte a ve vaší duši bude světlo velké a krásné, silně zářící. Pak bude duše můj krásný příbytek. Nebudu u vás tísněn, přijdu-li k vám, ale bude mi dobře u vás!

Bude-li mi dobře u vás, bude dobře i vám v celém životě, neboť já se budu starat s vámi o všechno, s vámi pracovat, vás těšit. Budete-li potřebovat útěchy, budu vás povzbuzovat, plnit nadějí a radostí přímou, jaká je ve vědomí andělů.

Povzbuzení budete potřebovat vždycky, neboť velké úkoly čekají toho, kdo se mnou spojí život; bude žít láskou a šířit proudy světla, které vydává každý její cit, do všech prostorů, do celého nekonečného života.

57

Dívám se na lidské duše a rmoutím se, že nemají světlo. Nemají-li světlo, nemohu se k nim ani přiblížit. Jak tedy jim mám pomáhat v jejich obtížích?

Nepomáhám-li jim v jejich obtížích, jejich život je jako začarovaný kruh, z něhož není možné vyjít. Jsou-li lidé tísněni, reptají a hněvají se – tím nastává v duši tma. Čím více tmy, tím více se hromadí těžkostí a zpomaluje se krok na cestě k vyšším cílům člověka.

Člověk musí dojít k vyššímu životu, k vyššímu cíli. Čím více se zdržuje a otálí, tím více prodlužuje svá utrpení, muka čekání na radost a štěstí člověka.

Tma zdržuje člověka. Co je tma? Tma je život bez lásky. Život bez lásky plodí hříšné skutky a ty dovedou duši na místa kárná, rozložená nedaleko Země v neviditelném prostoru. Tam je život obtížný, protože má málo tepla a světla. Což není k zármutku život těchto zbloudivších duší?

58

Život bez lásky nazývám tmou. Tato tma staví hráz mezi mne a člověka a on k jejímu překonání nemá sil. Neodstraní ji víra ani zbožnost. Ty ji jen naruší, zmenší, ale neodstraní zcela. Jedině život naplněný láskou může tuto hráz zcela odstranit. V něm jsem já blízký, v něm mluvím hlasitě Slovo k člověku, že on mne slyší jako dítě matku na jejím klíně.

Slyší-li mne, může zabloudit, pobloudit? Nemůže, protože já k němu mluvím: Jdi tam a tam, konej to a to. Takový člověk mě poslouchá a jde cestou správnou, pravou, vedoucí do života Otcova. Otcův život je jediná Lásky, a ten, kdo do něho vstoupí, okouší ji a je nesmírně oblažován.

59

Ach, jak mne rmoutí můj vyznavač, který nemiluje; jak mne rmoutí.

Slyší-li matka nařikání dítěte a nemůže k němu, protože má ruce i nohy svázané či ochrnuté, že jimi nemůže hnout, prožívá velká muka. Jako je mučena tato matka, tak jsem i já nad těmi, kteří žijí na Zemi v obtížích a jsou mými vyznavači. Nemohu k nim, nemohu, pokud v jejich duších není čisto, pokud tam sídlí tma. Nemohu dát, co bych tak rád dal – vyvedení z nesnází života. Oni sami mi nedovolí přiblížit se. Oni však pomoc ode mne chtějí, o ni žádají.

Žel však. Jako matka nemůže vyprostit dítě z nebezpečí, nemůže-li k němu, nemohu ani já pomáhat, jsem-li od člověka vzdálený, je-li mezi ním a mnou velká přehrada jeho nedokonalosti, hříšnosti. Tma jeho duše se postaví vždy do cesty mé pomoci, že ona k němu nemůže. Přijdou jen malé její úlomky, které nemohou dokonale takového člověka ochránit přede vším zlým a obtížným.

60

Žádáte-li ode mne pomoc, nehoršete se, že ona nepřichází. Zkoumejte nejdříve sami sebe, zda jste mi blízcí a já blízký vám. Shledáte-li, že váš život je řízen podle světa a jemu přizpůsoben, že je v něm mnoho věcí, které zapovídám a pro něž se rmoutím nad vámi, pak sami sobě pomáhejte. Vám já nemohu pomoci. Marně prosíte o pokoj a

mír pro svůj život. Slyšeny jsou prosby jen těch a pokoj dám jen těm, kteří sami milují pokoj a mír a jimi žijí.

Pokoj a mír plyne z lásky. Lásky je počátek všeho dobrého. Chtějící dobro pro sebe, dávejte nejdříve dobro jiným. Dáte-li dobro jiným, bude to znamením, že již milujete. Pak budu blízký vám a pomoc má vstoupí do vašeho života v celé nekonečné plnosti.

61

Kdo neusiluje o lásku, žije na Zemi marně. Vždyť proto člověk přichází do Země, aby hledal a našel lásku. Ne snad proto, že by Země byla místem, kde je mnoho lásky, a proto se tam láska lehce najde. Právě proto, že Země má lásky málo, ba ji skoro nemá, proto ten, kdo do ní přijde, žije v jejím opaku, ve hněvech a půtkách. Je tísněn, je sužován. Začne se mu stýskat po dobru a lásce, po jejich projevech.

Projevy lásky jsou pokoj a mír. Právě, že na Zemi není pokoj a mír, právě proto si člověk uvědomuje jejich nedostatek a velmi si jich žádá. Zde je důvod pro jeho pobyt na Zemi, totiž, aby si začal cenit pokoje, míru a lásky.

Jak začne lásku cenit, začne po ní toužit, ji hledat, aby mu život usnadnila i zpříjemnila. Hledá-li lásku, nežije marně. Ona oživí srdce, rozzáří celou duši. Stane-li se tak, pak jsou předpoklady pro to, abych toho člověka poslal na vyšší cestu, na ni ho přímo zvedal.

Jen lidé se světlem lásky v duši mohou vstupovat do vyšších světů, kde není smrti a kde jsem přímo projeven já.

62

Marné je vzdychání, marné naříkání, že na Zemi není lásky. Co to pomůže?

Snaž se ty, člověče, snaž, abys ty ji měl v srdci. S ní a v ní budu s tebou na Zemi já. Bude-li takto naplněno naše spojení, vneseme do života Země velkou lásku. Bude-li tak u každého, kdo ctí mé jméno, zda se může říkat, že na Zemi není láska? Paprsek po paprsku vytvoří velké, zářící slunce, proud k proudu moře vod.

Slévejte se, vody krásných citů, spojíte se, paprsky světla, do velké záře láskyplnosti! Pak nebude Země místem kárným, ale místem, kam vstoupí i milující, jemuž hmota nebrání být šťastným.

63

Přemnoho je lidí na Zemi. Ne každý mne vyznává a ve mne věří. Kdo ve mne věří, ten je mou nadějí a já jeho. Jak je opravdu mezi námi?

On je naděje má, protože s vírou přijal i poznání, že já žádám lásku na každém člověku. Ví-li, co žádám, pak má všechno konat podle příkazu a mého přání. Já se vždycky raduji, uvěří-li někdo a řekne mi: Pane můj, Bože můj! Doufám, že podle své víry začne žít. Mám v něho naději. Víra jej učí, že ode mne má člověk dobré věci pro svůj život. Proto s vírou přijme i naději, že se ode mne dočká mnohého dobra.

Žel však, žel. Přechasto zklameme jeden druhého. On zklame mne, protože nežije jak žít má, podle přikázání lásky. Pak všechno dobré, co pro něj mám, neobdrží, jak by si myslel a přál. Já tedy zklamou jeho naději v té chvíli, kdy on, opustiv tělo, očekává ode mne věci dobré, nejlepší, jako odměnu za svou víru. Já mu je však nemohu dát, protože nesplnil žádané podmínky.

Podmínkou pro odměnu víry je život naplněný láskou. Pak naděje má ani člověka není zklamána a oba jsme šťastni.

64

Láska je příchod dobrých věcí k vám. Proto vy, toužíte-li po věcech dobrých, nejdříve se snažte sami mít lásku. Ona vám pomůže ke všemu. Přinese mu pomoc, přizeň i lásku. Jen láska dává plnou naději. Jen láska umožní uskutečnění toho, v co doufáte: že nastane nový, lepší život po odložení těla.

Jen ten, kdo má lásku, může mít naději a smělé doufání, že bude vyveden z obtíží života mou rukou a nazván synem Božím, jemuž se široce otvírá ráj.

65

Naděje je posila života. Bez ní zajisté není možné překonat všechno těžké, co nese život na Zemi. Každý věřící má naději, že strasti života jsou přechodné, pokoj a láska však stálé a nikdy se neomrzí v nich žít.

Pokoj a láska však nepřijdou do Země samy. Jejich sídlem jsou Nebesa a z Nebe do Země nepřicházejí, leč tehdy, snese-li je z Nebes do Země člověk sám. Jak je člověk může sám snést?

Člověk má v sobě mnoho věcí, které nejsou viditelné očím těla. Má v sobě i Nebesa, ale on o tom neví, neboť se skryla do nejhlubších tajů nitra, kam žádné oko nevidí, kam vidím jen já. Já pak neodkrývám skryté věci lidem nedokonalým, hříšným. Kdybyste vy byli dokonalí, poznali byste, co máte v sobě za skryté věci, a jak krásné a podivuhodné.

Řekl jsem, že máte seménka lásky v sobě skrytá. Když ony ve vás vzrostou a rozkvetou, zjeví se ve vás nový krásný svět. Tento svět není spojen se světem hmotným. Je spojen s Nebesy a sám je jejich částí. A tato část Nebes je ukryta v každém člověku. Je skryta tak dlouho, dokud se člověk nestane svatým. Až se stane svatým, zjeví se jeho krásný vnitřní svět a Nebesa. Zjeví se, že opravdu existují, že jsou světlem, radostí a krásou – věčným nádherným mírem.

66

V Nebesích je láska. Láska ve vašem srdci je nebeským světlem tajemným, nade vše krásným. Ten, kdo žije v lásce a láskou, žije v Nebesích i když jeho tělo je dosud na Zemi.

Žije-li svým srdcem ve světě lásky, pak tuto lásku vnáší do světa, v němž žije jeho tělo, Snáší ji z Nebes do Země. Tím plní svůj úkol a žije záslužně, pomáhá světu a zachraňuje své bratry. Zachraňuje je tím, že se svou láskou přináší Zemi i Lásku mou.

Má Láska přebývající na Zemi působí neviditelné proměny zla v dobro. Proměna zla v dobro je obrácení tmy ve Světlo. Světlo pak dává Zemi i lidem život. Světlo je nutné, nezbytné pro trvání světa.

Proto ten, kdo skrytě dává Zemi lásku, spolupracuje se mnou na záchraně přemnohých lidských životů, jimž hrozí zahynutí pro nedostatek duchovního světla, protože nemají v sobě lásku, která je věčným životem mne i člověka.

67

Čím více bude těch, kdo vnášejí do Země lásku, tím dříve bude hotovo dílo obnovení člověka i celé Země. Proto se já znovu ujímám Slova a učím lid, aby poznal své úkoly, svůj největší nedostatek, aby sebe napravil a vyvinul v sobě největší láskyplnost.

Mnozí učitelé mluví lidu o lásce, že ji Bůh prikazuje člověku. Který z nich však řekne, proč ona musí být v člověku, proč musí o ni usilovat, ji vytrvale a bez otálení vyvíjet, kdo řekne, že láska je sám život, jeho podstata, jeho činnost a trvání? Že právě proto

Bůh lásku přikazuje, neboť ona je pro lidský život nepostradatelná, ničím jiným nenahraditelná, takže bez ní hrozí lidské duši zahynutí?

Není-li lásky – život hyne.

Víte-li, že jsou lidé bez lásky, pak vězte, že tito lidé jsou v nebezpečí zahynutí, neboť nemají v sobě tu sílu, jíž trvá život. A protože nemají tuto sílu nebo jí mají maličko, je nutno volat:

Lidé, chcete-li žít, milujte – láskou zachraňujte sebe i svět!

68

Toužíte-li po životě a nechcete zemřít, snažte se, snažte se v sobě vyvinout lásku. Ona není jen pro radost, pro krásu a příjemnění života. Je vaše holé bytí.

Lidé se bojí smrti těla, ale smrti duše se nebojí. Nevědí vůbec, že hrozí, že je blízka každému, kdo opustil Otce. Otce opustil ten, kdo opustil Jeho přikázání. Ti, kteří opustili přikázání, nejsou s Otcem. On je nemůže nazývat svými, neboť to, co Otec dělá, co buduje, oni boží.

Který zemský otec by dovolil synu, aby bořil krásný rodinný dům ze svévole, z nedostatku moudrosti i proto, že jeho vůle si to žádá nehledíc na výsledky zhoubné práce? Zajisté by to nedovolil, syna káral a kdyby neuposlechl, řekl by mu: Odejdi, rušiteli dobrého, krásného díla. Poznej sám, jak těžké je budování. Budeš mít úctu ke všemu, co je postaveno a vytvořeno v potu tváře v nesmírných těžkostech.

69

Otec ví, co je Lásky. Proto dává přikaz, že ona nesmí být nikým rušena. Kdo ruší lásku, ruší Otcovy přikazy, ruší a kazí to, co buduje Otec. Ale potom sám okouší ovoce svého zhoubného života a sám je rušen ve svém díle. Nemá pokoje a nemůže pracovat, jak by si přál. Jeho práce se stává marnou a on odchází z těla, aniž co trvalého vykonal.

Ale nejenže nic dobrého nebuduje, nevykoná, on ztrácí postupně sílu pro práci a život vůbec. Od Otce odtržen, nemá to, co má On, totiž život věčný. Má život vyměřený, odměřený jen natolik, na kolik mu stačí zásoba sil, které dostal od Otce. Protože tyto síly nejsou obnovovány, brzy se vyčerpají.

Proto rušitelé Zákona Lásky jsou v nebezpečí smrti duše. Nebude-li jim znovu dodána síla k životu, zahynou.

70

Obnovující sílu pro život rušitelů Zákona Lásky vložil Otec do mých rukou. Ti, kteří potřebují obnovu, musí se nejdříve spojit se mnou, aby své obnovení mohli ode mne obdržet.

Ke spojení se mnou je potřebí, aby člověk měl lásku alespoň zčásti již vyvinutou. Alespoň její základ si musí zbudovat sám. Až dosáhne spojení se mnou pro svou víru a pro lásku plynoucí z víry, pak ze své Lásky mu dodám na míru vrchovatou, že bude pro budoucí život náležitě vybaven.

Jen vrchovatá míra lásky přinese člověku spasení a záchranu života. Taková jej obnoví a člověk bude znovu člověkem ne podle těla, ale podle síly, moudrosti, lásky a jejich velikosti.

71

Mluvím-li stále o lásce, je to důkazem, že ji stavím na místo nejvyšší, že ji ukládám jako přikázání nejvyšší, nejpřednější ze všech; přikázání pro ty, kteří říkají, že věří ve mne.

Zajisté přikázání lásky platí pro všechny, ale ti, kteří se spojili s mým jménem, mají být příkladem, vzorem. Mají nejdříve začít se svou obnovou, s tím, aby se naplňovali životodárným světlem, které je v lásce. Mají přinést Zemi, všem jejím obyvatelům, mou Lásku.

Neplní dosud dobře tento svůj velký, svatý úkol. Je však potřebí, aby jej začali plnit co nejdříve a co nejrychleji. Ne zítra, ne v budoucnu, ale již nyní, v této chvíli života na Zemi, neboť každá chvíle oddálení má nedozírně hrozné následky pro celý život Země i pro život osobní.

72

Znovu opakuji a znovu pravím:

Otevřete mi srdce, vy, kteří mne ctíte!

Přišel čas našeho spojení, naší spolupráce, našeho společného žití v Lásce, jejího společného vydávání, vyzařování všem.

Pospěšte s otvíráním svého srdce, pokud v milosti Otcově jsem vám nakloněn. Zpozdíte-li se, budete připočteni k lenivým a vlažným, i k těm, kdo ruší zákony lásky a s nimi budete sdílet jejich osudy.